

Sygn. akt II Ka 308/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Agata Kowalska SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Moniki Zimnoch - Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r.

sprawy **D. W.**

oskarżonej z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt II K 710/16

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżycielki posiłkowej A. S. na rzecz Skarbu Państwa 60 zł tytułem opłaty za II instancję oraz 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. II Ka 308/17

UZASADNIENIE

D. W. została oskarżona o to, że w dniu 14 lipca 2016 r. w miejscowości S., pow. (...), woj. (...), kierowała pod adresem A. S. groźby podpalenia dobytku w postaci domu mieszkalnego, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnione obawy, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. II K 710/16:

I. oskarżoną **D. W.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniosła oskarżycielka posiłkowa A. S., zaskarżając go w całości.

Skarżąca w dość lakonicznie sformułowanej apelacji wyraziła swoje głębokie niezadowolenie z treści zapadłego wyroku uniewinniającego oskarżoną D. W., nie podniosła jednak żadnych zarzutów z zakresu względnych oraz bezwzględnych przesłanek odwoławczych. Oskarżycielka posiłkowa w jej ramach wskazała, iż w dalszym ciągu, już po tym gdy zapadł wyrok w tej sprawie, oskarżona zachowuje się w stosunku do niej i jej rodziny w sposób wysoce naganny i jej dokucza, jak również doprecyzowała, iż wiadomym jej jest, iż oskarżona szarpała się z funkcjonariuszem Policji, jak również „wyciągała ręce” do dyrektor Szkoły Podstawowej w M..

W następstwie powyższego, oskarżycielka posiłkowa wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, stanowczo domagając się skazania oskarżonej, jak również postulując orzeczenie o zakazie zbliżania się oskarżonej do jej osoby, rodziny i posesji, dozór kuratora i przymusowe leczenie psychiatryczne oskarżonej D. W..

W toku rozprawy apelacyjnej oskarżycielka posiłkowa poparła wniesioną przez siebie apelację, zaś prokurator i oskarżona wniosli o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżycielki posiłkowej jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy poddając zaskarżone orzeczenie kontroli instancyjnej nie dopatrzył się ani względnych (art. 438 pkt 1-4 kpk), ani bezwzględnych przesłanek odwoławczych (art. 439 § 1 pkt 1-11 kpk), które mogłyby doprowadzić do wzruszenia wyroku uniewinniającego D. W. od zarzucanego jej czynu.

W sytuacji, w której skarżąca nie podniosła skonkretyzowanych zarzutów pod adresem zaskarżonego wyroku Sąd Odwoławczy pochylił się nad kontestowanym rozstrzygnięciem i jego uzasadnieniem ze szczególną uwagą, w pierwszej kolejności poddając weryfikacji pierwszoinstancyjną ocenę dowodów osobowych, która doprowadziła do uniewinnienia oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 190 § 1 kk. W przekonaniu Sądu Okręgowego w pełni spełniła ona wymogi art. 7 kpk, pozwalając na poczynienie przez Sąd meriti ustaleń faktycznych pozbawionych błędów. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy uwzględnił wielopłaszczyznowy konflikt między oskarżoną a oskarżycielką posiłkową, warunkujący podejście do relacji obu stron z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu. Przedstawiony w nim tok rozumowania Sądu I instancji pozostaje zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jest pozbawiony luk, sprzeczności i dwuznaczności.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z zasadą skargowości, w ramach tego postępowania Sąd merytoryczny ferując wyrok mógł rozstrzygać wyłącznie w ramach historycznego zdarzenia faktycznego, które zostało opisane w zarzucie z aktu oskarżenia. Nie jest zatem zasadne postulowanie przez skarżącą skazania oskarżonej za ewentualne zachowania, których dopuścić się miała na jej szkodę D. W. już po tym, gdy zapadł wyrok w tej sprawie. W tym kontekście, oczekiwanego rezultatu nie mogło przynieść również gołosłowne powoływanie się przez oskarżycielkę posiłkową na wiedzę, iż oskarżona dopuścić się miała również innych przestępstw na szkodę dyrektorki Szkoły Podstawowej w M. i na szkodę funkcjonariusza Policji. W przekonaniu Sądu Okręgowego, gdyby rzeczywiście doszło do tego typu zdarzeń, osoby pokrzywdzone, w tym w szczególności funkcjonariusz Policji, bez wątpienia złożyłyby stosowne zawiadomienie o popełnieniu przestępstw na ich szkodę, które stanowiłyby przedmiot odrębnego postępowania i ewentualnie mogłyby skutkować wniesieniem do Sądu kolejnego aktu oskarżenia skierowanego przeciwko D. W.. Dotyczyłby on zupełnie innego czasookresu, inna byłaby tożsamość osób pokrzywdzonych i zupełnie inna byłaby kwalifikacja prawna postawionych w nim zarzutów.

W świetle powyższego, ogólne niezadowolenie skarżącej z treści zapadłego wyroku to stanowczo za mało, aby skutecznie domagać się jego uchylenia. Sformułowane we wniesionym środku odwoławczym wnioski apelacyjne stanowią żądania skarżącego wyrok. Oczywistym pozostaje, iż powinny one stanowić odzwierciedlenie postawionych zarzutów. W przedmiotowej sprawie nie sposób stwierdzić, aby apelacja oskarżycielki posiłkowej spełniła ów podstawowy wymóg.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami i nie dopatrując się konieczności jakiegokolwiek ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 456 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1983 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżycielki posiłkowej A. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz 20 złotych wydatków postępowania odwoławczego – ryczałt za doręczenia pism w sprawie.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.